

Arrest

nr. 73 705 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 maart 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 september 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd.

1.3. Op 22 februari 2011 diende verzoekster, doch ditmaal samen met verzoeker, nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en aan verzoekster.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd, die verzoekers op 17 april 2011 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2011 werd ingediend door

[B., F.] [...]

+ partner

[A. D., M.] [...]

+ hun kinderen

[B., N. E.] [...]

[B., K. N.] [...]

Allen van nationaliteit Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer [B.] sinds 28.08.2005 en mevrouw [A. D.] sinds 04.11.2007 in België verblijven, zich geïntegreerd hebben, sociale banden hebben, Nederlands en Engels geleerd hebben, werkbereid zijn en werk gezocht hebben, een attest van werkbereidheid van de VDAB, een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, een bewijs van inschrijving bij de Open School Antwerpen en bij basiseducatie Limburg-Noord voor mijnheer [B.] en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen hel voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980,

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij hij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer [B.] diende op 26.08.2005 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 30.11.2005 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mevrouw [A. D.] diende op 09.11.2007 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 03.12.2008 door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en iets minder dan 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 12.10.2005 voor mijnheer [B.] en op 22.01.2009 voor mevrouw [A. D.] en verblijven sindsdien illegaal in België.

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De advocate van betrokkene haalt aan dat de huidige aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden, omdat de vorige aanvraag die mevrouw [A. D.] indiende op 05.03.2009 ontvankelijk verklaard werd op 22.09.2010. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in de beslissing van 22.09.2010 duidelijk vermeld wordt waarom de aanvraag ontvankelijk verklaard werd, namelijk omdat de aanvraag geactualiseerd werd tijdens de periode van 15.09.2009 en 15.12.2009 zoals voorzien in de vernietigde instructie van 19.07.2009. Deze reden is niet van toepassing op de huidige aanvraag. Het feit dat een vorige aanvraag ontvankelijk verklaard werd, brengt niet ipso facto met zich mee dat de huidige aanvraag ook ontvankelijk is, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Verzoekers menen dat zij in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie op basis van de lange asielpcedure, waarbij de procedure bij de Raad van State en de regularisatieprocedure worden meegeteld, van mijnheer [B.]. Betrokkene diende op 28.08.2005 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 30.11.2005 met een bevestigende beslissing van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Vervolgens diende betrokkene beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State op 29.12.2005. De beroepsprocedure werd afgesloten op 27.01.2010. De totale duur van de asielpcedure en de procedure bij de Raad van State bedroeg 4 jaar en ongeveer 5 maanden en dus niet de vereiste vijf jaar om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 1.2 van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene haalt aan dat zijn regularisatieaanvraag afgesloten werd op 21.10.2010 en dat hij zodoende de termijn van 5 jaar bereikt heeft. De instructie van 19.07.2009 bepaalt echter dat de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis ingediend moet zijn voor 18.03.2008 om te kunnen meetellen voor de berekening van de termijn van 5 jaar. De regularisatieaanvraag van betrokkene werd ingediend op 09.12.2009 en kan bijgevolg niet meegerekend worden voor de termijn van 5 jaar.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat zij tot een kwetsbare groep behoren en dat ze zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat regularisatie hun enige redding is. Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vernederingen, discriminatie en voor hun leven, omwille van hun afkomst, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun respectievelijke asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier geboren zijn en hier opgroeien vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien het de persoonlijke keuze geweest is van betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 12.10.2005 en op 22.01.2009,

hun kinderen hier te laten opgroeien en hen de taal van hun land van herkomst niet te leren. Er dient op gewezen te worden dat betrokkenen sinds de geboorte van hun kinderen steeds illegaal in België verbleven hebben en dat het bijgevolg de ouders zijn die mogelijk de belangen van hun kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 17 april 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Mijnheer [B.] werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.11.2005. Mevrouw [A. D.] werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 03.12.2008. Betrokkenen maken reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.10.2005 voor mijnheer en 22.01.2009 voor mevrouw. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

1.5. Verzoekers dienden op 24 mei 2011 een asielaanvraag in en werden in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de prerogatieven van de parlementsleden en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"[...]"

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State de regularisatie instructie van 19 juli 2009. De instructie werd vernietigd omwille van volgende redenen:

De instructie van eind juli 2009 dient beschouwd te worden als een verorden[en]de omzendbrief, ongeacht de benaming ervan. De erin opgenomen richtlijnen, voegen nieuwe regels aan de bestaande rechtsorde toe en hebben een bindend en verplichtend karakter, waardoor de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde minister wordt beperkt. Immers wordt er geen beoordelingsruimte gelaten wanneer wordt vastgesteld dat aan de opgenomen criteria werd voldaan tengevolge waarvan meteen voldaan wordt aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Hoewel aldus volgens de vaste rechtspraak van de RvS het begrip 'buitengewone omstandigheden' restrictief geïnterpreteerd moet worden – standpunt waarbij de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten – heft de bestreden instructie het onderscheid op tussen de buitengewone omstandigheden die aangetoond moeten worden en de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen. Op deze wijze wordt mogelijk gemaakt dat de vreemdelingen die zich in de opgesomde omstandigheden bevinden, ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden zijn, terwijl dit

enkel toekomt aan de wetgever om dergelijke vrij stelling te voorzien. De bestreden instructie voegt dan ook een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toe, met schending van de prerogatieven van de parlementsleden en aldus het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel, alsook schending van artikel 9bis VV.

Op basis van het arrest van de raad van state mogen de criteria van de instructie door de staatssecretaris of de DVZ niet meer gebruikt worden om regularisatieaanvragen onontvankelijk te verklaren. Regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de instructie, die niet ingediend werden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 zoals opgelegd in de vernietigde instructie, kunnen om die reden dus niet onontvankelijk verklaard worden. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 16 december 2010 (nr. 53.240).

De vreemdeling in casu had op 16 december 2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van punt 2.8.A van de vernietigde instructie. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk omdat de termijn in de vernietigde instructie niet gerespecteerd was: krachtens de instructie moesten aanvragen op basis van punt 2.8.A en 2.8.B ingediend of aangevuld worden tijdens de periode van 15/9/2009 t.e.m. 15/12/2009. De aanvraag was dus 1 dag te laat ingediend.

De Rvv vernietigde de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ omdat de beslissing het gelijkheidsbeginsel schond door vreemdelingen die voor en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie die vernietigd werd door de Raad van State, kan ook geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt.

De bestreden beslissingen zijn een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen die voor en na 15.12.2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie die vernietigd werd door de Raad van State, kan ook geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk het volgende: De advocate van betrokkene haalt aan dat de huidige aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden, omdat de vorige aanvraag die mevrouw indiende ontvankelijk werd verklaard op 22.09.2010. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in de beslissing van 22.09.2010 duidelijk vermeld wordt waarom de aanvraag ontvankelijk verklaard werd namelijk omdat de aanvraag geactualiseerd werd tijdens de periode van 15.09.2009 en 15.12.2009 zoals voorzien in de vernietigde instructie. Deze reden is niet van toepassing op huidige aanvraag. Het feit dat een vorige aanvraag ontvankelijk verklaard werd brengt niet ipso facto met zich mee dat de huidige aanvraag ook ontvankelijk is noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Hoewel de vorige aanvraag van mevrouw ontvankelijk werd verklaard meent dienst vreemdelingenzaken thans dat de aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden omdat zij niet werd ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en de vorige aanvraag net om die reden ontvankelijk werd verklaard.

Dat dit een schending is van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen die voor en na 15.12.2009 een regularisatieaanvraag indienen, verschillend te behandelen. Bovendien is het kennelijk onredelijk de aanvraag eerst ontvankelijk te verklaren en aldus te aanvaarden dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en dan enkele maanden later, hoewel er geen gewijzigde omstandigheden zijn, de aanvraag onontvankelijk te verklaren en aldus te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden meer zijn.

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig en een schending van de rechtszekerheid.

Door de criteria van de instructie verder toe te passen miskent de staatssecretaris echter het vernietigingsarrest van de Raad van State. De staatssecretaris heeft wel een ruime discretionaire bevoegdheid m.b.t. de beoordeling van buitengewone omstandigheden, maar hij mag deze discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen, wat hij in feite in casu doet.

Indien men de bestreden beslissing erop naleest, heeft men de indruk dat verzoekers enkel gereguleerd kunnen worden indien zij volledig voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

In feite voegt dienst vreemdelingenzaken voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een instructie kan geen strengere voorwaarden opleggen dan een wet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers voeren voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Verzoekers menen dat dienst vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct hebben beoordeeld waardoor zij onredelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Immers op geen enkele wijze heeft dienst vreemdelingenzaken rekening gehouden met het feit dat mevrouw haar aanvraag voorheen werd ontvankelijk verklaard en er dus werd aangenomen dat er sprake was van buitengewone omstandigheden.

Dit is niet redelijk te verantwoorden.

Dit is kennelijk onredelijk omdat de bestreden beslissing enorme gevolgen heeft voor verzoekers en dit in de praktijk betekent dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Verweerder repliceert dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsverplichting. Hij merkt daarnaast op dat de toekenning van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat verzoekers ook niet kunnen gevolgd worden in hun stelling dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, aangezien zij niet aantonen dat zij in een in rechte en in feite gelijke situatie ongelijk behandeld worden. Hij licht toe dat verzoekers uit het engagement van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met betrekking tot de aanvragen om machtiging tot verblijf die in de periode 15 september tot 15 december 2009 ingediend werden ten onrechte afleiden dat thans alle aanvragen om machtiging tot verblijf automatisch onontvankelijk zouden moeten verklaard worden. Verweerder vervolgt dat het betoog van verzoekers aangaande het al dan niet toepassen van de instructie van 19 juli 2009 volstrekt onduidelijk is, nu zij enerzijds de toepassing van deze vernietigde instructie hekelen en anderzijds expliciet de toepassing van deze instructie vragen. Hij benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen aangetoond te worden en hem bezwaarlijk kan worden verweten een aanvraag onontvankelijk te hebben verklaard bij gebreke aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

3.3.1. De Raad merkt op dat verzoekers terecht stellen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen houdt de formele motiveringsplicht niet in dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Waar verzoekers betogen dat in de eerste bestreden beslissing niets wordt gesteld omtrent het feit dat een eerste aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden wel onontvankelijk werd verklaard, moet worden benadrukt dat deze bewering feitelijke grondslag mist. In de eerste bestreden beslissing wordt immers geduid dat het feit dat een vorige aanvraag onontvankelijk verklaard werd niet ipso facto met zich meebrengt dat een latere aanvraag ook onontvankelijk is en dat het feit dat een eerdere aanvraag onontvankelijk werd verklaard op zich niet toelaat te besluiten dat verzoekers niet of moeilijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de eerste bestreden beslissing moet in casu onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers betogen dat het niet redelijk is om verzoeksters eerste aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk te verklaren en de tweede aanvraag onontvankelijk. Los van de vaststelling dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster aanvoerde bij haar eerste aanvraag – waaronder de stelling dat de asielaanvraag van haar partner nog niet was behandeld – niet dezelfde zijn als deze die zij aanvoerde bij de tweede aanvraag, moet worden gewezen op het feit dat verweerder motiveerde dat verzoeksters eerste aanvraag enkel onontvankelijk werd verklaard in toepassing van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 en meer specifiek omdat deze aanvraag werd ingediend in de periode 15 september 2009 – 15 december 2009. Verzoekers stellen dat voormelde beleidsinstructie vernietigd werd door de Raad van State en dus niet meer mag worden gebruikt *“om regularisatieaanvragen onontvankelijk te verklaren”*. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder de door verzoekers op 22 februari 2011 ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk heeft verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond en de aanvraag van verzoekers dus werd getoetst aan een criterium dat door de wetgever is voorzien. De vaststelling van verweerder dat het langdurig verblijf in België, de duur van de asielprocedure, de integratie, het bestaan van sociale banden, het beschikken over een zekere talenkennis, de bereidheid om te werken en het gegeven dat men opleidingen heeft gevolgd en in dit verband stukken en verklaringen kan voorleggen geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn is niet kennelijk onredelijk en is daarenboven in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft daarnaast ook toegelicht dat verzoekers, in zoverre zij verwijzen naar de duur van de door hen ingestelde procedures en het daaraan gekoppelde verblijf, verkeerdelijk voorhouden dat zij voldoen aan de vereis-

ten die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, doch het betreft hier duidelijk een overtollige overweging. Voorafgaand aan deze overweging werd immers, zoals reeds gesteld, aangegeven dat de duur van het verblijf in België en de behandelingstermijn van de door verzoekers ingestelde procedures geen buitengewone omstandigheden zijn. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van een bestreden beslissing. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het gegeven dat de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden louter ontvankelijk zou zijn verklaard omdat deze aanvraag werd ingediend in de periode 15 september 2009 – 15 december 2009 kan evenmin tot de nietigverklaring van de in voorliggende zaak bestreden beslissing leiden. De eventuele onwettigheid die kleeft aan de beslissing die door verweerder op 22 september 2010 genomen werd heeft immers geen weerslag op de in casu bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van State nummer 198.769 van 9 december 2009 waarbij de instructie van 19 juli 2009 wordt vernietigd op basis van de vaststelling dat deze instructie het mogelijk maakte om vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Terzelfdertijd stellen verzoekers dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd omdat vreemdelingen die hun aanvraag niet indienden in de periode 15 september 2009 - 15 december 2009 en die dus niet voldoen aan de in deze instructie gestelde vereisten anders behandeld worden dan vreemdelingen die na deze periode hun aanvraag indienen. Zij gaan evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft kan de Raad voorts enkel vaststellen dat de motieven die aan de basis liggen van deze beslissingen steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat door de in voorliggende zaak genomen beslissingen de prerogatieven van de parlementsleden, het gelijkheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel miskend werden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt dat zij ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wensen aan te voeren.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Aangezien verweerder de aanvraag van verzoekers getoetst heeft aan een norm – het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden – die in de wet is voorzien en verweerder een invulling aan deze norm heeft gegeven die overeenstemt met de vaste rechtspraak van de Raad van State kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel vastgesteld worden.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK